IN DE SCHIJNWERPER

Peter Moerland: 'Libië heeft mijn kijk op de wereld behoorlijk veranderd'

Peter Moerland (62) woont met Regina (59) op Burg. Verstegenstraat 49. Hun kinderen Alexander (33) en Erwin (29) wonen in Amsterdam. Door zijn werk in de olie- en gasindustrie is Peter op veel plekken in de wereld geweest.

Waar heeft je wieg gestaan?

Op het Weiver. Toen ik twee was verhuisden we naar de Oranjeboomstraat en van 1973 tot aan ons trouwen, 36 jaar geleden, woonden we hier in de straat op nummer 60. Mijn ouders zijn Willem Moerland (86) en Marie Sap. Het gezin van mijn vader woonde met 13 kinderen op de Veldweg. Mijn opa was in 1928 een 'economische vluchteling' uit Sint Philipsland in Zeeland.

Wat doe je voor werk?

Ik ben operations manager in de olie- en gasindustrie. In vaste dienst en op projectbasis. Hier zie je foto's van koelwatersystemen voor de vuilverbranding in Amsterdam. Die worden berekend, ontworpen, gemaakt, geïnstalleerd en uiteindelijk in bedrijf gesteld. Ik ben als projectmanager van het begin tot en met de oplevering betrokken. Ik ben in Libië, Roemenië, Nigeria, India, Engeland en Denemarken geweest. Gelukkig is mijn thuissituatie altijd heel rustig en stabiel geweest. Hier zie je een stoomturbine in Moerdijk die 13 megawatt elektriciteit opwekt uit afvalverbranding. Dat is echt groene stroom. En hier een productieplatform op de Noordzee. Die kunnen wij technisch aanpassen van deels olieproductie naar gasproductie of andersom. Mijn meest recente grote project was de succesvolle ombouw en modificatie van een Noorse FPSO (olietanker c.q. drijvend productieplatform) voor olieproductie in Zuid-Amerikaanse wateren.

Wat heb je voor opleiding gedaan?

Eerst elektrotechniek. Maar ik was een opstandige puber. Op vrijdagavond ging ik naar Amsterdam en dan kwam ik soms op zondagavond weer thuis. Daar hadden we wel ruzie over, ja. Onder mij zaten nog René en Chris. Ik was net een week 17 toen ik monteur werd. Ik heb op de avond-MTS in Amsterdam werktuigbouwkunde gedaan en kreeg les van mensen van Fokker en Werkspoor. Die mannen hadden een geweldig verhaal. Daarna ben ik bij een echt familiebedrijf gaan werken.

In die tijd leerde ik ook Regina kennen en werd ik wat rustiger. Ik heb alle stappen doorlopen: werkvoorbereider, calculator, projectcoördinator, projectleider, projectmanager, projectdirector. We werden overgenomen door de Hollandse Beton Groep, een bedrijf met systemen, procedures en structuren. Dat vond ik geweldig. Uiteindelijk heb ik ook mijn mastertitel bedrijfskunde (MBA) gehaald.

Wat vind je het leukste aan je werk?

Zodanig omstandigheden creëren dat mensen graag hun werk doen. Daarbij is het belangrijk dat je kijkt naar wat iemand wel kan, in plaats van naar wat iemand niet kan. Want dat werkt zo demotiverend. Als je leiding geeft aan een grote groep engineers en techneuten dan moet je jezelf wegcijferen. Mijn werk is denk ik voor 15% techniek en voor 85% het omgaan met mensen. Weten wat er speelt; persoonlijke belangstelling tonen. Behandel iemand zoals je zelf ook behandeld wilt worden. Ik geef duidelijk aan welke kant ik op wil en op wat voor manier. Als iemand niet goed functioneert, dan help ik hem of haar en als dat op een gegeven moment niet gaat dan moet je afscheid van elkaar nemen. En dat kan ik.

Ben je ook kritisch voor jezelf?

O zeker. Als iemand in mijn team niet slaagt dan is dat primair mijn schuld. Dan heb ik of de selectie vooraf niet goed gedaan of ik heb hem of haar niet goed begeleid. Iemand kan zich anders voordoen dan hij zich verkocht heeft. Dan heb ik in eerste instantie niet voldoende doorgevraagd. Als ik een fout maak dan erken ik dat ook gewoon. Sorry, verkeerde beslissing.

'Al 36 jaar verliefd'

Maar je zit momenteel thuis.

Ja. In 2015 is bij mij Parkinson geconstateerd. Ik was net terug in Nederland en ben een fanatieke sporter: schaatsen, wielrennen, mountainbiken. Dat ging opeens voor geen meter. Met medicatie red ik het nu aardig. Ik slaap slecht, ben overgevoelig voor stress en mijn energieboog is kort. En dat is frustrerend. Daar moet je mee leren omgaan en ik heb daar ook hulp bij. Dokter Vink heeft mij het beste advies gegeven: stop eens met plannen, leef van week tot week en kijk maar wat er gebeurt. Sinds kort zit ik met mijn broer René weer op de mountainbike. Gelukkig zijn Regien en ik van nature behoorlijk positief. We doen nu veel samen. Dat is een balans die je met zijn tweeën weer moet vinden. Ik ben nu 36 jaar met haar getrouwd en nog steeds verliefd op haar.

Je hebt twee jaar in Libië gewoond en gewerkt.

Ik was acht weken weg, twee weken thuis. Libië heeft mijn kijk op de wereld behoorlijk veranderd. Voor mij was het een betaald avontuur. Het is een waanzinnig mooi land met veel zand- en steenwoestijnen. Eind 2012, Khadafi was net weg, woonde ik in een compound, 30 km buiten het centrum van Tripoli. Daar kwam ik in een soenitische moslimmaatschappij terecht. Ik heb mezelf wat basis Arabisch geleerd en had snel toegang tot de lokale bevolking. In het midden van het land deden we op zes locaties het onderhoud van olieproductieplaatsen, die soms dertien uur rijden van elkaar af lagen. Libiërs gaan in de auto zitten en zien wel hoe lang de reis duurt. Ze sliepen en tankten ergens onderweg en reden dan weer verder. Ik vouwde een keer de kaart uit en vroeg de chauffeur hoe we gereden waren. Die was diep beledigd, alsof ik aan hem twijfelde. Wij zijn heel direct en open en gaat als buitenlander zonder dat je het merkt snel op tenen staan. Zij zullen ook nooit 'nee' zeggen. Gezichtsverlies is onaanvaardbaar. Maar de gastvrijheid daar is zo ongelofelijk groot. Je slaapt bij de mensen thuis, je krijgt te eten, ze vragen iedere morgen zeer uitgebreid hoe het met je gaat, heel bijzonder.

Wat heeft dat met je gedaan?

Ik was altijd wel snel van een mening, maar probeer dat nu zo veel mogelijk uit te stellen. Terwijl je heus niet iedereen aardig hoeft te vinden. Helemaal niet. Leer mensen te accepteren hoe ze zijn. Ik zat uren met een liaison-officer in de auto. Die dacht dat Nederland het paradijs was. Toen hij hoorde dat er mensen zijn die hier een jaar lang dood in huis liggen heeft hij daar nog weken vragen over gesteld. Daar zijn geen eenzame bejaarden en niemand wordt onverzorgd achtergelaten. Ik vind 'onze' mening over het Midden-Oosten sowieso vaak tendentieus. Kkadafi, maar ook Saddam van Irak gaven hun land tenminste nog stabiliteit. Als je een sterke man omverwerpt en je stelt er niks voor in de plaats, dan wordt het chaos. Ik vind dat wij ons nooit met hun politiek moeten bemoeien. Democratie werkt voor ons heel goed, maar democratie moet je leren. Wij hebben daar ook 400 jaar over gedaan.

Hoe kijk je nu naar onze eigen maatschappij?

Die koe Hermien die met fundraising naar een rusthuis moest. Ik durf zoiets in het buitenland niet eens te vertellen. Ik kwam eens in een woestijnstorm terecht. Gaat de temperatuur binnen een

>> vervolg op pagina 6

>> **vervolg van pagina 3**

paar uur van 23 naar bijna 50 graden. Hebben ze het hier bij 33 graden over code geel. Dat je uit de zon moet blijven en veel moet drinken. Een beetje sneeuw: code oranje. Maar als er echt wat gebeurt, weet iedereen dan wel wat hij moet doen? In 1963 moesten wij gewoon op de fiets naar school. Als het stormde of het was glad, dan moest je opletten. Waar stopt pamperen? Stroom komt niet uit het stopcontact, daar staat een enorm circus van centrales achter. Drinkwater komt niet uit de kraan, daar is een hele infrastructuur voor nodig. Veel jonge mensen beseffen dat vaak niet. Als wij hier twee maanden zonder elektriciteit komen te zitten, dan is de samenleving totaal ontwricht. In dat opzicht zijn we als maatschappij heel kwetsbaar geworden.

Wat vind je belangrijk in het leven?

Hoe het met mijn gezin en familie gaat. Mijn jongens doen het hartstikke goed. Alexander is fotograaf en Erwin vaart als machinist op de grote vaart. En mijn vriendschappen. Mijn broer René, Dirk Hagemeijer, Peter van der Loo en ik zijn samen goed voor ruim 200 jaar vriendschap.

Marijke van der Pol